

ГАННА ОСАДКО

Сарматське
море

 Богдан

УДК 82-1
ББК 84-5(4УКР)
О-72

Нову книжку Ганни Осадко я б назвав поетичними історіями, перев'язаними вузлами пам'яті, своєрідною хронікою, яку тонко підсвічують жарівки її поетичної мови. Переважно ці історії викладені розмитим сюжетом, деталями, які, розсіпані у площині тексту, свідчать про цупку предметність поетичних образів і реальність їх походження. Майже у кожному вірші можна відчутти поетичне тертя між локальністю та універсальністю, які саме й творять особливий, авторський шов стилю. Це оповіді зрілих очей дитячої наївності, якесь дивне поєднання простоти і глибини, бажання сказати про світ, послуговуючись візуальними контактами з пам'яттю, з тим, що становить головний імпульс поезії.

Василь Махно

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Чи думали ви колись про те, що насправді живете на дні моря? На дні Сарматського моря, яке ще п'ятнадцять-двадцять мільйонів років тому аж-аж плюскало, вирувало і лоскотало своїми хвилями береги землі української?

Про те, що на місці ваших домівок і офісів протягом сотень тисяч років народжувалися і відмирили гігантські колонії коралів, водоростей і молюсків?

Про те, що наша кров така ж солоня, як і води океану?

Про те, що постійні дощі Поділля й Галичини — це туга землі за водою?

Про те, що немає нічого вічного, навіть пам'ять — не вічна, особливо — пам'ять не вічна...

Про те, що мудрість — це довіритися воді, як довіритися Творцеві — і плисти за течією...

Про те, що у кожного з нас — своя власна історія. І що історії ті назагал подібні, як сни чи вервиці інкарнацій. І найголовніше — про те, що жити треба просто.

І бажано — щасливо...

двома руками
і одним серцем

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.